

Arrest

nr. 236 172 van 28 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 20 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

4. Te dezen wordt niet getwijfeld aan het huiselijk geweld waarvan verzoekster in zowel haar eerste als haar tweede huwelijk het slachtoffer is geworden.

Dient vooreerst op te worden gewezen dat verzoekster reeds uit de echt gescheiden is van haar eerste echtgenoot in oktober of november 2005. Uit verzoeksters verklaringen blijkt evenmin dat zij na haar echtscheiding met haar eerste echtgenoot nog mishandeld werd door hem. Haar vertrek uit Albanië in november 2018 zou enkel zijn ingegeven door een vrees dat haar tweede ex en zijn familie haar jongste dochter van haar zou afnemen (notities persoonlijk onderhoud 27 juni 2019, p. 17). De problemen die verzoekster met haar eerste ex heeft gekend, kunnen derhalve bezwaarlijk nog actueel genoemd worden.

Waar verzoekster volhardt als zou haar eerste ex-echtgenoot de politie en het gerecht zou hebben omgekocht opdat hij het hoederecht zou verkrijgen, kan zij niet overtuigen. In de bestreden beslissing wordt op pertinente en correcte wijze het volgende geduid: “Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen als zou uw eerste ex-echtgenoot door omkoping het hoederecht over jullie dochter verkregen hebben, geen enkele weerslag vinden in het administratieve dossier. Zo staat vooreerst in het vonnis, d.d. 14 oktober 2005, dat u in dit verband neerlegde, dat u aanvankelijk, bij de eerste zitting, weigerde het hoederecht van uw dochter op u te nemen, omdat u door een moeilijke familiale en economische situatie niet in de behoeften van uw kind kon voorzien. Uw ex-echtgenoot haalde

bovendien aan dat hij meermaals bij u langs was geweest met jullie dochter opdat zij u zou kunnen zien, maar dat u deze bezoeken steeds had geweigerd. U bevestigde voor de rechtbank dat u inderdaad deze bezoeken had geweigerd omdat u zich in een moeilijke economische situatie bevond en niet over de financiële middelen beschikte om in de opvoeding van uw dochter te voorzien. Pas tijdens een latere zitting haalde u aan toch het hoederecht over uw dochter te wensen. De rechtbank oordeelde toen dat uw laattijdig verzoek toch het hoederecht te verkrijgen niet getuigde van oprechtheid – de rechtbank zag dit als een poging om druk uit te oefenen op uw ex-echtgenoot – en meende dat het belang van uw kind voor u geen overweging had gevormd toen u van mening veranderde. Ook de expert was van mening dat het in het belang van uw kind was dat zij bij de vader zou blijven (vonnis arrondissementsrechtbank Shkoder d.d. 14 oktober 2005). Deze vaststellingen staan dan ook haaks op uw bewering dat de rechtbank u aanvankelijk het hoederecht toekende maar haar standpunt na omkoping door uw ex-man wijzigde en het hoederecht aan uw ex-man toekende (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 6). Bovendien haalde u eveneens tijdens uw opeenvolgende verklaringen meermaals aan dat u zich in een bijzonder lastige familiale (u woonde met 8 familieleden in een woning – notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 4) en socio-economische situatie bevond (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 19 en II p. 12)."

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan dat dit vonnis om het uiteindelijke vonnis gaat waarbij de feiten – door omkoping van haar ex-echtgenoot – volledig verdraaid en gelogen worden om uiteindelijk het hoederecht aan de vader toe te kennen. Echter laat verzoekster na het eerste vonnis, waaraan haar aanvankelijk het hoederecht zou zijn gegeven, neer te leggen. Verder maakt verzoekster met haar vage beweringen niet aannemelijk dat haar ex een invloed zou hebben gehad in de rechtszaak met betrekking tot het hoederecht van hun dochter. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd: "Gevraagd naar bewijzen van deze omkoping, antwoordde u dat het algemeen geweten is dat uw ex-man de politie omkoopt (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS I p. 7). Gevraagd naar bekenden van uw ex-man die bij de politie werken, diende u het antwoord schuldig te blijven, hoewel u beweerde dat hij connecties bij de politie en het gerecht had (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 10). Vervolgens verklaarde u dan weer niet bij de politie doch enkel bij Taulant Muja, een bemiddelaar die op de rechtbank werkte en bij wie men moest klagen indien niet aan het bezoekrecht werd voldaan, te zijn gegaan. Hij zou diegene zijn die door uw ex-echtgenoot was omgekocht (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 7). Gevraagd of u alsnog bij de politie was gegaan om uw bezoekrecht af te dwingen, stelde u eerst van wel, om dan uiteindelijk uw verklaringen af te zwakken en te stellen dat u aan de wijkagent had gevraagd u naar uw ex-echtgenoot te brengen (notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 9), hetgeen bezwaarlijk als een formele klacht of maatregel ten aanzien van uw ex-echtgenoot kan worden gezien. Een advocaat nam u in het kader van uw eerste echtscheiding niet onder de arm wegens een gebrek aan financiële middelen (notities persoonlijk onderhoud CGVS I pp. 8-9). U haalde echter wel aan dat u in het kader van uw tweede echtscheiding beroep kon doen op een pro-deo advocaat en u naar aanleiding van deze rechtszaken het hoederecht over uw jongste dochter verkreeg (notities persoonlijk onderhoud CGVS II pp. 9-10). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw verklaringen over het verlies van het hoederecht van uw dochter uit uw eerste huwelijk dan ook niet overtuigen. Voorts heeft u niet aangetoond dat u de nodige beschikbare rechtsmiddelen heeft uitgeput om uw bezoekrecht op wettelijk wijze af te dwingen (u sprak louter informeel de wijkagent aan, notities persoonlijk onderhoud CGVS I p. 9)."

Wat betreft de aangehaalde problemen met verzoeksters tweede ex-echtgenoot, dient te worden vastgesteld dat zij sedert 2 juli 2018 uit de echt gescheiden is van haar tweede echtgenoot en zij sinds haar scheiding, behalve dat haar ex en zijn familie het hoederecht over hun dochter terug willen, geen andere problemen meer met hem heeft gekend. Verzoekster is echter in verband met de ruzies omtrent het hoederecht van hun dochter nooit naar politie gegaan (notities persoonlijk onderhoud 4 april 2019, p. 27-28). De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide wijze gemotiveerd dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen. Verzoekster brengt met de door haar bijgebrachte informatie omtrent huiselijk geweld geen informatie bij waaruit kan blijken dat de analyse in de bestreden beslissing met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in Albanië, niet langer actueel of correct zou zijn. Bovendien toont verzoekster niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten in haar geval geen redelijke maatregelen willen of kunnen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

5. Waar verzoekster opwerpt dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het "belang van het kind" is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: "Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus". Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met de ingeroepen vrees van verzoekster in hoofde van haar jongste dochter. Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat zij niet aantoonde dat zij voor wat betreft deze aangevoerde problemen met haar ex en zijn familie in verband met het hoederecht van hun dochter niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft de verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partij in de pleitnota van 20 mei 2020 stelt te volharden in de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift. Zij benadrukt dat het CGVS onvoldoende rekening gehouden heeft met haar kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw en moeder in Albanië met psychische problemen. Zij wijst erop dat zij van bij het begin van haar komst naar België tot op heden nog steeds in psychologische begeleiding is en staat dit aan de hand van het overzicht van haar afspraken bij psycholoog Y.V.D. (zie bijkomend stuk 1). Verzoekende partij geeft aan dat reeds tijdens het eerste gehoor duidelijk werd dat zij er psychisch zwaar onderdoor zat, reden waarom dit gehoor op een latere datum ook werd verdergezet. Zij vervolgt dat zij heden nog steeds psychologisch erg onstabiel is en zij onder psychologische begeleiding is, iets wat luidens haar onontbeerlijk is om te kunnen blijven zorgen voor haar minderjarige dochter.

Verzoekende partij stelt dat zij dus wenst te volharden in de verklaringen die zij heeft afgelegd voor het CGVS omtrent haar vrees in Albanië

3.2. In de mate verzoekende partij voorhoudt dat het CGVS onvoldoende rekening gehouden heeft met haar kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw en moeder in Albanië met psychische problemen, komt zij niet verder dan gratuite beweringen. Uit niets blijkt noch toont verzoekende partij aan dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met haar profiel.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het feit dat verzoekende partij slachtoffer was van huiselijk geweld en zij kampt met psychische problemen, zoals ook blijkt uit de bij de pleitnota gevoegde medische historiek van verzoekende partij, *an sich* niet in twijfel worden gesteld. Uit het administratief dossier blijkt dat, om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, verzoekende partij steunmaatregelen werden verleend in het kader van de behandeling van haar verzoek door het Commissariaat-generaal. Zij werd gehoord door een *protection officer* met een bijzondere expertise in het horen van kwetsbare personen. Daarnaast werd haar de mogelijkheid geboden om door een vrouwelijke *protection officer* gehoord te worden, waarvan verzoekende partij echter geen gebruik wenste te maken. Verder blijkt dat haar beide gehoren op het CGVS op een normale wijze hebben plaatsgevonden en verzoekende partij, niettegenstaande zij gewag maakte van stress, in staat was haar vluchtrelaas op zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van

verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat haar problematiek haar zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Uit de door verzoekende partij neergelegde medische documenten blijkt evenmin dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op haar algemeen functioneren en zij, die naar een voor haar vreemd land gereisd is en zij hier in België de asielinstanties gecontacteerd heeft teneinde bescherming te verkrijgen, niet in staat zou zijn om beroep te doen op de hulp en bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst in de kader van haar strijd om het bezoekrecht van haar oudste dochter, noch voor de problemen met haar tweede ex en diens familie die nadien haar jongste dochter teruggeisten.

Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in Albanië, omwille van redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, geen afdoende behandeling zou kunnen krijgen voor haar psychische problemen. Dient benadrukt dat medische en/of psychische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor de beoordeling van de door haar ingeroepen psychische problemen dient verzoekende partij zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS